

Z tohodle dlouhého víkendu zbývaly!!

Oproti sobotě byla neděle taková trošku flákací. Nedělali jsme totiž, když už k tomu název dne nabádá, že? ☐ , nic velkého. Prostě jsme se jen tak pinožili. Na ohařiskách bylo vidět, že taky nějakou velkou akci po tý sobotě nepotřebujou. Když teda nebudem brát v úvahu to, že bylo nutno:

Poprat Rumouška - to hnedle ráno, ještě když vyvaloval pupík na gaučíku. On je tak ftípnej, jak už na to čeká s vyvaleným pupkem. Musím na něj vlítnout a vykřikovat, že ho děsně poperůů a lomcovat s ním a masakérovat ho, aby byl spokojenej.

Mudlat Taliprtku - to při snídani, kdy se nenápadně přes mudlání snažila propracovat k tomu, co bylo na stole.

Házet Rumoušovi lítací talíř - aby mohl lítat jako pakoooo a mít jazyk na vestě

Házet Taliprtce talíř - to teda musel páníček, páč prej já házím naprosto debilně a nezajímavě, s čímž souhlasim, páč jemu to lítalo dál, takže si mohla při běhu za talířem zpřerážet ty haxny šestkrát a ne jen dvakrát, jako když hodim já ☐

No a pak taky, aby tradice byla zachována jsme museli vzít vyvenčit vepříky, že jo. Páč se mi zase podařilo pro ně ukořistit v řeznictví ty placatý masitý kostéčky. A tím pádem se nad krajinou neslo vytí vlkodlakůch, páč Tali spustila "Ajiajjajiiiiiiiiiiiiiiijajjjajiiiiiaaaajiiiiiiiiii!" a pak štěkot o síle 150 000 000 decibelů. To my vždycky s Rumíčkem jdeme a já mu tiše říkám, že vona je zkrátka trotl a že to musíme vobá vydržet, páč jiný řešení už nejni. A vzali jsme tentokrát vepříky dolů úvozem. Abychom si hezky procvičili poslušnost v zarostlý části pole. Ale abychom si pocvičili poslušnost zcela dobrovolnou. Takže vlastně ochotu. Stejně jako den před tím, jsem si i tady uložila bobříka mlčenlivosti. S tou podmínkou, že pokud narazíme na zvěř, lze učinit pochopitelně výjimku. Nebylo jí třeba, stejně tak jako nebylo třeba žádných slov, protože Tali sice rejčila v prostoru, ale zároveň často vybíhala ven za námi na cestu. Páč Rumíček se rozhodnul, že pro dnešek rád a ochotně přenechá rejčení zcela na Taliprtce a bude mě dozorovat, abych náááhodou, náááhodou někde ty vepříky nevytratila ☐ . Byla jsem svědomitá a vepříky třímala pevně ve svých rukou, takže se s námi ve vší tichosti vrátili na chalupu. Teda takhle, ve vší tichosti. To bych lhala, kdybych tohle

chtěla tvrdit, páč stejně tak jako cestou tam, tak i cestou zpátky musela Taliprtka řvát jak prokopnutá, ponejvíce když jsme byli na louce. Aby zajela zpátky na zahradu otevřenou brankou nebylo nutno ani říkat, páč než jsem tam já došla už stepovala u starý kroucený vrby a protože si všimla, že Rumička vždycky ocením, když po ní vyběhne nahoru, zkoušela ešivá tím, že bude vybíhat po větvích nahoru a padat dolů neurychlí proces výdeje vepříků. Neurychlila, ale potěšilo mě, že si zkusila sama něco vymyslet. Vzácný to jev. □

Pak konečně došlo na to rozdávání vepříkůch a zatímco si oni žvejkali, stihla jsem si uvařit kafe, aby mi to lelkování na zahradě líp při pití kafe utíkalo □ . No ale úplně jsem nezhálela, sem tam jsem stříhla něco, nebo vynesla pár konví dešťovky za barelů, který bylo nutno před zimou vyprázdnit a dát tak napít stálezeleným keřům a stromkům. No a po obědě nás čekala velmi příjemná záležitost, neb to k nám zavítala moje kamarádka Kristýna s přítelem. Toho jsme ještě neměli možnost poznat, a tak jsme to napravili. Při grilování buřtíkůch se nám příjemně povídalo. Další fajn návštěvička o tomhle víkendu. Rumíček byl nadšen stejně jako já. Páč on ty návštěvy oblubuje velice, nejvíce ty ženský návštěvy, aby jim mohl usadat na klín a oblažovat je svou přítomností. A s Kristýnou si tohodle užil dokonale. Páč i tahle návštěva byla vyloženě psomilná, neb jsou v majetku vižloberňáka, takže vědí o čem to je. A Balík, jak se ten obří dobrák jmenuje, je podobnýho mentálního rozložení jako je Taliprtka, takže vědí úplně dokonale o čem to je □ □ . Po čtvrtý hodce jsme se rozloučili, oni nakopli svůj silný stroj a odfordili úvozem směr domů. Nejspíš poslední možnost, jak protáhnout motorku.

A já šla protáhnout ještě tělo při zahradničení. Ohařiska se k mému překvapení poměrně brzo nasádlili do chalupy a já se soumrakem začala řešit dýlemata. “Když už jsem s tím sprchováním v ledový vodě začala..... nebylo by záhodno v tom pokračovat i dneska???”... “Bylo..... Enemže..... Slušně se vychladilo..... a taky začlo značně foukat..... Ty jo, toooo nedáám!!!” “Dáš!” Oponovala jsem si a nazvala se srabem, ešivá to neudělám. Abych si to nemohla rozmyslet, tak se vítr trošku utišil. “Hergot!! Taky už!” nadávala jsem si, když jsem popadla ručník a vyrazila před chalupu. “Fůůůj to je nechutně ledovýýýý!” řičela jsem do šera, ale byla jsem na sebe hrdobec, jak sem statečná. Do okamžiku kdy jsem tý ledárně nastavila záda. V těle se mi zastavil budik. Přestala jsem se považovat za statečnou a nazvala se idiotem bezbřehým a nepřekonatelným. Nicméně jsem dokončila očistu a rázem se mi udělalo teplo po těle.

Tento výkon mě ovšem natolik zmohнул, že jsem krátce poté - i přes hrnek čerstvě uvařeného kafe, vytuhla s ohařiskama na gauči. A páč jsem věděla, že vytuhnutí bude pořádný, tak jsem nám ten gauč roztáhla. Abychom jako měli fšicí pohodlíčko. Ehmmmm. Ne že by to byl velkej rozdíl, oproti tomu, když zůstane složenaj. Ležela jsem na kraji a Rumíček se mi stočil za zády u nohou. Prostoru ještě zbývalo habakůůůk. Ovšem Tali naznala, že je lepší se přitulit a zavalila mě jak lavina. Opět. A svou kebuli mi umístila na krk místo boa. Výborný. Každopádně to nejhorší mělo přijít o něco později, když se rozhodla uprostřed spánku změnit polohu a lehla si přesně opačně □ □ To už jsem se dost ohradila, páč mít před zichtem zadnici člověk moc nechce mít □ □ . Následně to vyloženě vytunila, když si lehla na záda, vyvalila kejtý do stran a uprostřed nějakýho snu začla povykovat a k tomu navíc ještě točit ocasem dokolečka jak rumpálem. Ty jo v tomhle se fakt nedá spát, fakt ne. Tož jsem společný lenošení odpískala a protože se Brtník už přesunul do ložnice, obratem jsem ho tam následovala. Vzhledem k tomu, že bylo asi devět hodin, byl to pro mě dost nezvyklej čas. Nicméně nejsem žádněj troškař a tak jsem zdatně chrápala až do devíti do rána. Tooo se to spinkalo! Celejch dvanáct hodin.

Však jsem taky křepce vyskočila na nožky a pustili jsme se s Brtníkem do díla, neb bylo nutno chalupu řádně zazimovat. A to máte: vypustit vodu v bojleru, vyčistit lednici, sklidit věci po zahradě, vynosit vodu z barelů, dostříhat nějaký ty kytky, poklidit, zatemovat, vypustit vodu z vodárny..... no jéje, je toho spousta. A tak se ohařiska museli o sebe tentokrát postarat tak nějak ponejvíc sami. Ale jasně, nějakaj ten čas se vždycky na chvilku najde. Zvlášť, když jsou v lednici ještě vepřový kostéčky. Takže šup do úvozu, trochu se projít, trochu si pocvičit a pak šup zase dopráce. A když jsme byli se vším akorát hotový, nanosili jsme do auta veškerý to nářadí, co musíme na zimu odvézt a chystali se k odjezdu, tak koukám, že k nám míří Emičkovi. Tak jsme se ještě stihli rozloučit a čoklidi si poblbnout tak, jak jsou zvyklí. No a pak už jen čau chalupo a tadá domů. Byly to fajn tři dny. A jak jsem říkala na začátku, za mě by to takhle mohlo být furt. Jak s tím počtem volných dní, tak s tím, jak byla Tali vysoce funkční. Moc by se mi líbilo, mít to takhle i doma, bez věčného povelování, dozorování a občas i dohadování.